

Kitab Daniel - Nomer Rong Puluh Loro

Mbabar Perdebatan Kenabian: Metodologi Udan Pungkasan lan Krisis Pungkasan

Jeff Pippenger

2023-12-17

Metodologi sing diparingi pangesahan déning Gusti Allah kanthi cetha katetepaké ing Yesaya pasal rong puluh wolu lan rong puluh sanga, ing ngendi metodologi iku digambarake minangka “line upon line.” Ing tanggal 11 September 2001, malaékat kang rosa saka Wahyu wolulas tumedhak, lan kanthi mengkonono, dheweke mbalèni tumedhaké kang wis tau ditindakaké ing tanggal 11 Agustus 1840. Ing loro-loroné kedadéan mau, sawisé tumedhaké, Babilon diidentifikasi minangka wis rubuh, lan sawijining sesambat digawe, lan enggal bakal digawe manèh, marang wong-wong kang isih ana ing pasamuané supaya padha metu. Ing loro-loroné kedadéan mau, prastawa kang netepi ramalan iku nduwèni pangaribawa saindenging jagad, amarga kaya déné pawartosé malaékat kapisan digawa menyang “every mission station in the world” ing taun 1840, mangkonono uga kabèh jagad kena pangaribawa lan mangertèni prastawa tanggal 11 September 2001. Ramalan kang katetepaké ing tanggal 11 Agustus 1840 iku sawijining ramalan kang nandhani manawa ana pangendhalèn kang dipasang marang Islam saka bilai kapindho, lan sanalika sawisé tanggal 11 September 2001, sawijining pangendhalèn dipasang marang Islam saka Bilai katelu.

11 Agustus 1840 nggambarake diwènèhaké panguwasa marang pekabaran sing wis dibukak segelé ing wektu pungkasan taun 1798, lan 11 September 2001 nggambarake diwènèhaké panguwasa marang pekabaran sing wis dibukak segelé ing wektu pungkasan taun 1989. Aturan utama saka gerakan malaékat kapisan dikukuhaké tanggal 11 Agustus 1840, lan aturan mau yaiku prinsip sedina kanggo setaun. Aturan utama saka gerakan malaékat katelu dikukuhaké tanggal 11 September 2001. Aturané yaiku yèn kayekten diteguhaké lumantar nggawa “baris ing sandhuwuré baris,” kanthi nduduhaké yèn pungkasan digambaraké déning wiwitan, lan yèn sajarah mbalèni manèh. Prastawa sunnat 11 September 2001 ora mung diteguhaké déning tembung-tembung langsung saka Sister White, nanging sing luwih wigati déning kasunyatan yèn prastawa-prastawa mau kanthi sampurna sejajar karo tandha dalam sing padha ing sajarah kaum Millerit. Sing diakoni lumantar prastawa 11 Agustus 1840 iku dudu banget panggenapané ramalan, nanging luwih marang kasahihané metodologi sing ditrapaké déning Miller lan para kancané.

“Prastawa iku netepi ramalan mau kanthi persis. Nalika prakara iku dadi kawruhan umum, wong akèh dadi yakin marang beneré asas-asas panafsiran nubuatan sing dianut déning Miller lan para mitrané, lan sawijining dorongan kang nggumunaké kaparingaké marang gerakan Advent. Wong-wong kang nduwèni kawruh lan kalungguhan padha nggabung karo Miller, ing sajroning martakaké lan nerbitaké pandhangan-pandhangané, lan wiwit taun 1840 nganti 1844 pakaryan iku saya nyebar kanthi rikat.” *The Great Controversy*, 335.

Ing tanggal 11 September 2001, nalika udan pungkasan wiwit diukur, “perdebatan” iku lan isih tetep ngenani metodologi sing bener utawa sing palsu. Wangsit-wangsit saka gerakan Millerit dipaparaké ing bagan 1843 lan 1850, sing diparengaké dening Sister White minangka rancanganing Gusti, lan uga minangka panggenapan saka Habakuk bab loro. Pesen para Millerit sing kawangun lumantar “prinsip-prinsip panfsiran wangsit sing dianut déning Miller lan para kancané,” lan sing sawisé kuwi ngasilaké “dorongan kang nggumunaké” sing marakaké pepakon tumrap pesen Panguwuh Tengah Wengi, wis dilambangaké ing rong bagan suci mau. Wangsit-wangsit sing digambaraké ing rong bagan suci mau diidhèntifikasi lan diteguhaké déning paugeran-paugeran wangsité Miller. Bagan-bagan mau minangka panggenapan saka parentah ing Habakuk supaya wangsit-wangsit sing wis diteguhaké déning metodologiné Miller digambaraké kanthi kasatmata ing “papan-papan,” ing wangun jamak. Habakuk bab loro ngenali lan gegandhèngan langsung karo “perdebatan” ing Yesaya bab pitulikur.

Aku bakal ngadeg ing panggongan pengawasku, lan mapan ana ing menara, lan aku bakal nggatèkaké kanggo ndeleng apa kang bakal dipangandikakaké marang aku, lan apa kang bakal dakwangsuli nalika aku dipunteguri. Habakuk 2:1.

Tembung “reproved” ing ayat kasebut tegesé ‘dipadudon karo.’ Habakuk, minangka pralambang tumrap para juru-jaga ing gerakan malaékat kapisan lan katelu, bakal dipadudon karo, lan dhèwèké kepéngin mangertèni apa kang kudu dijawabé nalika padudon iku diwiwiti. Wangsulan ing sajarah malaékat kapisan yaiku digawéné loro bagan suci, lan wangsulan ing sajarah gerakan malaékat katelu yaiku digawéné runtutan kenabian kang irah-irahané, Habakkuk’s Two Tables. Bagan-bagan lan runtutan iku kabangun adhedhasar metodologi kang diwakili ing saben sajarah kasebut. Ing Habakuk, metodologi iku makili apa kang dienggo para juru-jaga kanggo netepaké pekabaran, lan uga nandhani prakara kang “dipadudonaké,” kang banjur ngasilaké rong golongan wong kang nyembah.

Aku bakal ngadeg ing menara pengawasku, lan ngadeg ana ing menara, lan bakal ngawas-ngawasi kanggo ndeleng apa kang bakal Panjenengane aturake marang aku, lan apa kang bakal daktanggapi nalika aku ditegur. Lan Pangeran mangsuli aku, pangandikane: Tulisen wahyu iku, lan cethakna kanthi gamblang ana ing loh-loh, supaya wong kang maca bisa mlayu. Amarga wahyu iku isih kanggo wektu kang wis katetepake, nanging ing wekasan bakal ngandika, lan ora bakal goroh; sanadyan katon suwe, entenana iku; amarga mesthi bakal kelakon, ora bakal molor. Lah, nyawane wong kang kumalungkung iku ora jujur ana ing sajroning dheweke; nanging wong mursid bakal urip marga saka pracayane. Habakkuk 2:1–4.

Golongan satunggal kaanggep bener marga saka pracaya, lan golongan sijiné kaungghaké ing jiwa, kaya kang dipratèlakaké déning wong Farisi lan wong Pameteg. Wong-wong Farisi ngendelaké sawijining metodhe kang dhasaré adat lan tradhisi, lan wong Farisi uga makili sawijining sistem agama kang njaga pangwasané marang kawanané lumantar nerapaké sawijining tatanan hirarkis kang dipréntah déning wong-wong kang ngakoni awake minangka umat pilihané Allah, lan para pambélané bebener, nanging ing pungkasané melu

tumindak nyalibaké Sang Bebener. “Polemik” kenabian ing Yesaya pasal likur pitu, nyangkut metodhe Alkitab kang bener lan kang palsu. Para lawan ing “polemik” iku yaiku wong-wong kang ngetutaké metodhené Élia kanggo jaman iku, lan sistem para ahli teologi kang wis suwe mapan, kang dipatrapaké déning Sanhedrin ing jamané Kristus.

Bab rong puluh pitu nerangake manawa “debat” iku wiwit nalika Panjenengané “ngendheg,” utawa nalika Gusti Allah nahan “anginira kang atos,” ing “dina angin wetan.” “Kanthi ukuran, nalika iku metu, sira bakal ndadèkaké pasulayan karo iku: Panjenengané nahan anginira kang atos ing dina angin wetan. Mulané, kanthi iki pialaning Yakub bakal katutupan.” Tembung “katutupan” tegesé wis kadamèlan pangruwating dosa, lan nggambaraké pambusakan dosa ana ing pangadilan panaliten. Metodologi kang dadi bahan pasulayan iku nggambaraké ujian kang kudu kasil diliwati, manawa dosa-dosané umaté Gusti Allah arep dibusak. Metodologi Élia minangka sawijining ujian digambaraké ana ing sajarah Kristus, ing ngendi kita wis diwènèhi pepeling sadurungé manawa ing wektu iku, wong-wong kang nampik piwulangé Yokanan Pembaptis (kang déning Kristus diarani Élia), ora bisa nampa paédah saka piwulang-piwulangé Gusti Yésus.

Pesen udan pungkasan dipralambangaké minangka piwulang-piwulangé Gusti Yesus, amarga Panjenengané iku Sabda, lan luwih saka iku, udan pungkasan uga dipralambangaké minangka “pepangeran”, kang ditegesi minangka “ngarsané Pangéran”.

Mulane padha mratobata lan padha mingseta, supaya dosa-dosamu bisa dibusak, manawa mangsa panyegeran bakal teka saka ngarsané Gusti; lan Panjenengané bakal ngutus Gusti Yésus Kristus, kang wus kapratelakaké marang kowé sadurungé. Kisah Para Rasul 3:19, 20.

Suster White nedahake bilih malaékat ingkang tumurun wonten ing Wahyu pasal sedasa, tanggal 11 Agustus 1840, “ora kurang saking pribadi piyambak tinimbang Gusti Yesus Kristus.” Mila, malaékat ingkang tumurun tanggal 11 September 2001 ugi “ora kurang saking pribadi piyambak tinimbang Gusti Yesus Kristus.” Tumuruning Panjenenganipun ing salah satunggaling sajarah punika nandhani wiwitaning “pasulayan” kenabian babagan metodologi ingkang leres utawi palsu, awit dipunlambangaken déning kitab ing tanganipun, ingkang umatipun Allah dipunprentah supados dipunpangan. Nalika wonten ing Galiléa, Gusti Yesus paring piwulang dhateng para sakabat bilih piyambakipun kedah mangan dagingipun lan ngunjuk rahipun, awit Panjenenganipun mratelakaken ing ngriku bilih Panjenenganipun punika roti ingkang kautus tumurun saking swarga. Ing ngriku Panjenenganipun kelangan murid langkung kathah tinimbang ing wekdal sanès pundi kemawon sajroning paladosanipun, lan para ingkang nilar, boten nate wangsul malih. Para ingkang nilar punika tumindak mekaten awit milih nganalisis piwulangipun kanthi metodologi palsu, yaiku nampi pangandianipun miturut teges harfiah, sanèsipun nerapaken ing teges rohani ingkang leres. “Pasulayan” ing Yesaya selikur pitu punika minangka pratandha dalan kenabian ingkang gadhah sawatawis seksi kanggé netepaken bilih punika nglambangaken sawijining sistem analisis Alkitab ingkang sampun mapan lan dipunpratelakaken, nalika ngadhepi metodologi ingkang dipunlambangaken déning utusan

Élia.

Iku nandhani sawijining titik tartamtu ing lumakuning sirnaning prajanjian lawas lan umaté Gusti Allah sing pinilih, sarta wiwitané sesambetan prajanjian karo wong-wong “sing ing jaman biyèn dudu umaté Gusti Allah.” “Perdebatan” iku, luwih wigati manèh, nggambarake wiwitaning sawijining mangsa wekdal kang pungkasané kaleksanan ing hukum Minggu sing enggal rawuh. Alfa lan Omega tansah nggambarake pungkasan bebarengan karo wiwitané, lan kanthi mangkono “perdebatan” iku dhéwé dadi pralambang salah siji saka dosa-dosané para leluhur kita, kang kudu diakoni lan diwedharake ana ing pangakon, supaya bisa netepi pandonga Imamat likur enem.

Pandongané Daniel ing bab sanga makili pandonga sing kudu kaunjukaké ing pungkasaning telung dina setengah ing Wahyu sewelas. Mangsa wektu iku digambaraké ing Yesaya likur pitu minangka mangsa nalika “kutha kang santosa bakal dadi sepi, lan panggonan padunungan bakal ditilar lan kaulungaké kaya ara-ara samun: ana ing kono pedhet bakal mangan, lan ana ing kono dhèwèké bakal sumare, lan ngentèkaké pang-pangé. Nalika pang-pangé iku wis garing, bakal dipathoki: para wanita teka lan ngobong iku: awit iku umat kang tanpa pangerten: mulané Panjenengané kang nitahaké wong-wong mau ora bakal welas marang wong-wong mau, lan Panjenengané kang mbentuk wong-wong mau ora bakal nduduhaké sih marang wong-wong mau.”

Loro seksi mau “ora diparingi sih-kadarman,” awit padha ngwartakake ramalan palsu kang ngeterake mlebu ing mangsa “ara-ara samun” sajrone telung dina setengah. Sawisé iku banjur dadi “bangsa kang tanpa pangerten,” sanadyan sadurungé tau dadi “kutha kang kaubengi bètèng.” Kutha iku banjur dadi “sepi” lan dadi “panggonan padunungan” kang “katilar.” Kutha iku dadi balung-balung garing kang mati, gumléthak ana ing dalan kutha Sodom lan Mesir. Nalika wong-wong mati iku banjur katimbali supaya tangi, wong-wong mau diuji déning dosa-dosané para leluhuré, kang kalebu “pasulayan” ing wiwitaning mangsa kang diwiwiti déning kakuwataning pesen kapisan lan dipungkasi kanthi rawuhipun pesen katelu. Pasulayan iku ngenani apa bakal nampa utawa nampik metodologi kang kaanggit déning Élia sajroning sajarahé. Ing taun 1863, para leluhur Adventisme nampik pesen “pitung wektu” kagungané Musa, kang wis kaaturaké déning Élia.

Miwiti ing Juli 2023, pang-panging wit kang garing ing Yesaya rong puluh pitu kudu netepake apa bakal mbaleni dosa-dosané pasamuwan ing Galiléa, lan sajarah taun 1863, uga sajarah 11 September 2001. Nampik metodologi kang dipralambangaké déning Habakuk bab loro, lan Yesaya rong puluh pitu, sarta déning Élia, Yohanes Pambaptis, lan William Miller, iku padha karo mbaleni dosa-dosané para leluhur kita, dudu nampani paédah saka tuladha-tuladha suci kang wis kacathet kanggo wong-wong kang diparingi wektuné ing pungkasaning bumi.

Saiki samubarang iku kabeh kelakon tumrap wong-wong mau dadi tuladha; lan iku katulis kanggo pitutur tumrap kita, yaiku kita kang wis katempuhan ing wekasaning jaman. Mulane, sapa kang rumangsa ngadeg jejeg, sumingkira supaya aja nganti tiba.

Ora ana panggodha kang nyandhet kowe kajaba mung kang lumrah tumrap manungsa; nanging Gusti Allah iku setya, Panjenengane ora bakal nglilani kowe kagodha ngluwihi kasanggupanmu; malah bebarengan karo panggodha iku Panjenengane uga bakal maringi dalan uwal, supaya kowe bisa nyangga. Mulane, para kekasihku kang kinasih, sumingkira saka brahala. Aku ngandika marang kowe kaya marang wong-wong wicaksana; titenana dhewe apa kang dakwedharake. 1 Korinta 10:11-15.

Metodologi suci netepaké pekabaran Seruan Tengah Wengi, yaiku pekabaran udan pungkasan. Pekabaran iku, manawa dipangan kanthi rohani, ngasilaké pengalaman sing cocog, satemené kaya dene panganan polong-polongané Daniel lan telu wong kang pinunjul kuwi ngasilaké rai sing luwih padhang lan luwih subur. Nanging ing Habakuk pasal loro, sandhungan tumrap wong-wong sing nampik tawaran kabeneraké marga saka pracaya, yaiku gumunggung, kang ngalangi wong-wong mau supaya nerusaké anggoné wanuh marang Pangéran. Manawa tau ana mangsa nalika umaté Allah ora kena maneh nundha pakaryan nampani metodologi kang sejati lan mangan pekabaran saka tangané malaékat, mangsa kuwi ya saiki!

“Kita aja nganti ngenteni udan pungkasan. Iku bakal rawuh marang sakehe wong kang gelem ngakoni lan nampani ebun lan udan-udan sih-rahmat kang tumiba marang kita. Nalika kita nglumpukake pecahan-pecahan pepadhang, nalika kita ngurmati sih-kadarmaning Allah kang mesthi, Panjenengane kang remen supaya kita pracaya marang Panjenengane, temahan saben prasetyane bakal kalakon. ‘Sebab kaya bumi ngetokake tunase, lan kaya patamanan ndadekake apa kang kasebar ana ing kono thukul; mangkono uga Pangeran Yehuwah bakal ndadekake kabeneran lan pamuji tuwuh ana ing ngarsane sakehe bangsa.’ Yesaya 61:11. Sakehe bumi kudu kapenuhan ing kamulyaning Allah.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, jilid 7, 984.

Sabdané Allah kang profètis wis netepaké yèn nalika gedhong-gedhong gedhé ing New York City diruntuhaké, malaékat ing Wahyu wolulas bakal tumedhak lan “Wahyu wolulas, ayat siji nganti telu bakal kalakon.” Yesaya likur pitu netepaké wektu iku minangka “dina angin wetan,” lan iku wektu nalika “angin kasar” ditahan. “Kanthi ukuran, nalika iku metu nuli tuwuh, Paduka bakal padu karo iku: Panjenengané nahan angin kasar-Né ing dina angin wetan.” Sister White netepaké wektu sing padha iku.

“Ing wektu iku, nalika pakaryan kaslametan lagi nyedhaki panutupane, kasangsaran bakal teka marang bumi, lan bangsa-bangsa bakal nesu, nanging isih katetepake ing wates supaya aja nganti ngalang-alangi pakaryane malaékat katelu. Ing wektu iku ‘udan pungkasan,’ utawa segering panglipur saka ngarsané Gusti, bakal rawuh kanggo maringi kakuwatan marang swara sora saka malaékat katelu, lan nyawisake para suci supaya bisa jejeg ana ing mangsa nalika pitu pageblug pungkasan bakal katibakaké.” *Early Writings*, 85.

Kakuwatan kang ndadèkaké para bangsa nesu iku rawuh nalika udan pungkasan wiwit tumiba. Nanging sanalika kakuwatan iku nesukaké para bangsa, kakuwatan mau banjur ditahan, amarga Yesaya nyathet yèn Panjenengané “ngendhalèni angin kasar-Nya.” Angin

kasar iku yaiku angin wétan, lan angin iku ditahan nalika udan pungkasan wiwit nyiprat, lan pakaryan kaslametan lagi tumeka ing panutupé. Pakaryan panutuping kaslametan iku wektu panyegelan. “Baris demi baris,” angin kasar, utawa angin wétan, kang ditahan sajroning panyegelan wong satus patang puluh papat èwu iku yaiku papat angin ing Wahyu pasal pitu.

Lan sawisé iku aku weruh papat malaékat ngadeg ana ing patang pojoking bumi, nyekel papat angin bumi, supaya angin mau aja nganti nyebul marang bumi, utawa marang segara, utawa marang wit siji waé. Lan aku weruh malaékat liyané munggah saka arah wétan, nggawa meterai saka Allah kang gesang; lan piyambakipun nguwuh kanthi swara banter marang papat malaékat kang wus kaparingan kuwasa kanggo ngrusak bumi lan segara, mangkéné: Aja ngrusak bumi, utawa segara, utawa wit-witan, sadurungé kita wis nyéla para abdi Allah kita ana ing bathuké. Wahyu 7:1–3.

Panyegelané wong satus patang puluh papat èwu dipralambangaké déning mlebu kamenangané Kristus menyang Yerusalem. Ing kono Kristus, sajroning uripé, mung sapisan nunggangi kuldi (lambang Islam), lan Lazarus mimpin arak-arakan mau mlebu menyang Yerusalem. Sister White ngenali Lazarus minangka pralambang meterai ing sajarah mau.

“Kanthi ngentèkaké wektu sadurungé rawuh marang Lazarus, Kristus kagungan sawijining ancas sih-rahmat tumrap wong-wong kang durung nampani Panjenengané. Panjenengané tetep ngentèni, supaya lumantar nguripaké Lazarus saka ing antarane wong mati Panjenengané bisa maringi marang umat-Nya kang wangkal lan ora pracaya sawijining bukti manèh yèn temenan Panjenengané iku ‘wunguné lan urip.’ Panjenengané ora kersa nyerahaké samubarang pangarep-arep tumrap bangsa iku, wedhus-wedhus miskin lan kesasar saka kulawargané Israèl. Manahé remuk awit saka ora mratobaté wong-wong mau. Ing sih-rahmat-Nya Panjenengané netepaké arep maringi marang wong-wong mau siji bukti manèh yèn Panjenengané iku Sang Mulihaké, Panjenengané piyambak kang mung siji-sijiné bisa ndhatengaké urip lan kalanggengan marang pepadhang. Iki bakal dadi sawijining bukti kang ora bisa disalajengartèkaké déning para imam. Iki dadi sebab tundhané Panjenengané ing tindak menyang Bètani. Kaelokan pungkasan kang paling mulya iki, yaiku nguripaké Lazarus, bakal masang meterai Allah marang pakaryan-Nya lan marang panyebut-Nya bab kaallahian.” The Desire of Ages, 528, 529.

Wektu panundhan sing diwiwiti tanggal 18 Juli 2020 dipralambangaké déning panundhané Kristus sadurungé Panjenengané nguripaké manèh Lazarus. Wektu panundhan ing Wahyu pasal sewelas iku rampung ing pungkasané telung dina setengah. Sajroning dina-dina iku, saksi loro padha kaèlèk mati ana ing dalan. Lan kaya déné Lazarus kudu diuripaké manèh sawisé sawijining wektu panundhan, mangkono uga saksi loroné Yokanan. Sawisé diuripaké manèh, wong-wong mau mimpin iring-iringan mlebu ing Yerusalem, minangka pralambang saka “meteréné Gusti Allah,” lan “mukjijat kang mahkota” sing mènèhi paseksi bab kaallahané Kristus. Wunguné saka ing pati iku nandhakaké pungkasaning panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu, kang dumadi nalika angin papat, angin wétan, angin prahara, sing teka tanggal 11 September 2001, lagi dicekel supaya ora uwal.

Ing wektu kang dadi hukum Minggu iku, angin-angin mau diluwari kanggo ngetokaké pangadilan pambalesan marang kéwan bumi ing Wahyu telulas. Saiki waé, angin-angin iku wis wiwit mleset metu saka driji para malaékat papat kang nahan mau sajrone mangsa panyegelan. Salah siji rujukan kang paling jero tegesé ing Roh Wewadon bab dina angin saka wetan kapacak ing Testimonies, jilid sanga. Jilid iku diwiwiti déning pangandika kang katuntun ing kaca sewelas, mula kanthi pralambang diwiwiti ing “sanga-sewelas”. Irah-irahan bab iku yaiku, “Krisis Pungkasan”, nanging iku uga bab kapisan saka sawijining pérangan kang mawa irah-irahan, “Kanggo Rawuhipun Sang Prabu”.

Ora ana bukti manawa pérangan lan irah-irahaning bab iku kanthi sengaja dimanipulasi déning para panyunting sing nyusun jilid kasebut, nanging rawuhipun Sang Raja gampang dipercaya minangka rawuhipun panganten kakung, kang ana ing pasemon bab sepuluh prawan iku dumadi bebarengan karo krisis tengah wengi kang kawujud ana ing para prawan mau, marga saka anané utawa ora anané lenga ana ing wadhah-wadhaha. Krisis tengah wengi kang saiki wis nyedhak iku, kaya kang katuduhake déning irah-irahané—krisis pungkasan tumrap sepuluh prawan. Ing krisis iku padha mratelakaké apa padha nduwèni lenga, utawa ora. Lenga iku dudu mung Sang Roh Suci waé; lenga iku kanthi cetha katetepaké minangka Sang Roh Suci, lan uga minangka piwulang kang bener, lan uga minangka watak kang bener.

Metodologi sing bener netepake pesen Tangihe Tengah Wengi sing bener, lan pesen iku, manawa ditampa lan ditindakaké, ngasilaké watak sing bener. Watak iku, ing krisis pungkasan, yaiku watak sing nampani segel Allah. Proses panyegelan umaté Allah wiwit nalika tekané dina angin wetan, tanggal 11 September 2001. Pesen ing wektu iku banjur kudu dipangan. Apa arep mangan utawa ora mangan kagambarake déning “polemik” ing kitab Yesaya, lan uga déning pitakoné Habakuk bab apa sing kuduné dijawab para pengawal sajroning pasulayan iku. Wektu tundha ing Matius pasal rong puluh lima lan Habakuk rampung kanthi gambaran bab rong golongan wong sing nyembah. Wektu tundha, sing digambarake minangka telung dina setengah ing Wahyu pasal sewelas, meh rampung.

Wektu panundhan iku uga dipratelakaké ing wiwitaning bab kasebut ing jilid sanga, kanthi sawijining pethikan saka kitab Ibrani, ing ngendi Paulus ngandharaké manèh ayat papat saka Habakuk pasal loro. Rujukan Paulus mau manggonaké Habakuk loro ing sajroning gerakan malaekat katelu, awit ing sajarah iku Kristus lumebet menyang Papan Mahasuci, lan ing sajarah iku pepadhanging pelayanan Imam Agung Panjenengané katetepaké, lan ana ing kitab Ibrani Paulus maringaké pambabar sing paling cetha ngenani pelayanan Imam Agung Kristus ana ing Sabdaning Allah.

Habakuk loro sajroning gerakaning malaékat kapisan durung ngerteni gerakané Kristus mlebet ing Papan Mahasuci, awit bab iku durung kelakon nganti pungkasaning pawartaning Pambengoking Tengah Wengi. Wektu tundha kang kaandharaké déning Paulus iku, yaiku wektu tundhané Habakuk lan Matius, nanging iku wektu tundha kang bakal diwiwiti ing tanggal 18 Juli 2020. Ayat pungkasan saka Habakuk loro nggambarake pungkasaning Pambengoking Tengah Wengi ing sajarah Millerite, lan rawuhipun malaékat katelu:

Nanging Pangeran Yehuwah ana ing Padaleman Suci-Nya kang suci: sumangga sakehing bumi meneng ana ing ngarsané Panjenengané. Habakkuk 2:20.

Testimonies, jilid sanga, nekanaké, wiwit ing kaca sewelas (sanga-sewelas), pasemon bab sepuluh prawan, wektu tundha sarta sesambungané karo Habakkuk lan Matius, lan krisis pungkasan uga 11 September 2001, nalika pasulayan kenabian iku dumugi.

“Bagéan 1—Kanggo Rawuhipun Sang Raja

“Sathithik manèh, Panjenengané kang bakal rawuh mesthi rawuh, lan ora bakal nundha.’ Ibrani 10:37.

“Krisis Pungkasan”

“Kita sami gesang wonten ing wekdal pungkasan. Tetandha-tetandha jaman ingkang kawujud kanthi rikat nglairaken pratelan bilih rawuhipun Kristus sampun celak sanget. Dina-dina ingkang kita lampahi punika ageng kasakralanipun lan wigati sanget. Rohing Allah setunggal-setunggal, nanging kanthi mesthi, saweg kasimpen saking bumi. Wabah-wabah lan paukuman-paukuman sampun sami tumiba dhateng para ingkang ngremehaken sih-rahmatipun Allah. Bebaya-bebaya wonten ing dharat lan seganten, kawontenaning masyarakat ingkang boten mantep, wekering perang, punika sadaya minangka pratandha ingkang nggegirisi. Punika ngramalaken prastawa-prastawa ingkang badhé nyedhak, ingkang ageng sanget wigatinipun.

“Pangawaké piala padha nggabungaké kakuwatané lan ngukuhaké manunggalingé. Padha ngiyataké awaké dhéwé kanggo krisis gedhé pungkasan. Owah-owahan gedhé bakal enggal dumadi ing donya kita, lan gerakan-gerakan pungkasan bakal lumaku kanthi rikat.”

Kaanan prakara-prakara ing jagad iki nedahaké yèn mangsa kasangsaran wis ana ing ngarep kita. Koran-koran saben dina kebak pratandha bab padudon kang nggegirisi ing mangsa cedhak. Pambegalan kang kendel kerep kadadéan. Mogok wis dadi prakara kang lumrah. Panyolongan lan pati pinatèni kalakon ana ing endi-endi. Wong-wong kang kesurupan dhemit ngrebut nyawané priya, wanita, lan bocah-bocah cilik. Manungsa wis kabacut kepincut marang piala, lan saben rupa piala nguwasani.

“Mungsuh wis kasil nyimpangaké kaadilan lan ngebaki ati manungsa karo pepénginan kanggo kauntungan dhéwé.

“Kaaadilan ngadeg adoh: amarga kayekten ambruk ana ing dalan, lan kabeneran ora bisa lumebu.’ Yesaya 59:14. Ana ing kutha-kutha gedhé, ana wong akèh banget kang urip sajroning kamlaratan lan kasangsaran, meh tanpa pangan, pangayoman, lan sandhangan; dene ana ing kutha-kutha kang padha iku uga ana wong-wong kang nduwèni luwih akèh tinimbang kang bisa dipengini déning ati, kang urip ing kemewahan, mbuwang dhuwité kanggo omah-omah kang kapralatané mewah, kanggo paèsing awak, utawa kang luwih ala manèh, kanggo nyukupi pepénginan hawa nepsu, kanggo omben-omben keras, rokok, lan barang-barang liyané kang ngrusak daya-daya otak, ngowahiimbangan budi, lan ngasoraké nyawa. Panyuwun-panyuwuné umat manungsa kang kaliren padha

mungguh ana ing ngarsané Gusti Allah, déné lumantar manéka warna panindhésan lan pamalakan, manungsa padha numpuk kasugihan raksasa.”

“Ing sawijining wektu, nalika ana ing Kutha New York, ing wayah wengi aku katimbangan kanggo nyekseni gedhung-gedhung mungguh, lantai demi lantai, menyang langit. Gedhung-gedhung iki dijamin tahan geni, lan diadegaké kanggo ngluhuraké para sing nduwèni lan para pambanguné. Saya dhuwur lan saya dhuwur manèh gedhung-gedhung iki mungguh, lan ing kono bahan sing paling larang digunakaké. Wong-wong sing kagungan gedhung-gedhung iki ora padha takon marang awaké dhéwé: ‘Kados pundi kita saged ngluhuraken Gusti Allah kanthi saènipun?’ Pangéran ora ana ing panggalihé.”

“Aku mikir: ‘Dhuh, saumpama wong-wong kang mangkono iku, sing nandurake bandhané, bisa ndeleng lakuné kaya déné Gusti Allah ndeleng! Wong-wong iku padha numpuk bangunan-bangunan kang megah, nanging sepira bodhoné, ana ing paningalé Sang Panguwasa jagad raya, rancangan lan rekayasane. Wong-wong iku ora nyinau kanthi sakèhé kakuwataning ati lan budi, kepriyé supaya bisa ngluhuraké Gusti Allah. Wong-wong iku wis kelangan pandeleng marang prakara iki, yaiku kuwajiban pisananing manungsa.’”

“Nalika gedhong-gedhong sing mulya iku saya ngadeg, para sing duwe padha bungah kanthi gumunggung ambisius, awit padha duwe bandha kanggo dienggo maremake awake dhewe lan nuwuhake drengki marang para tanggane. Akèh dhuwit sing mangkono iku padha tandurake wis dipikolehi lumantar pepes, lumantar ngremuk wong miskin. Wong-wong mau lali manawa ing swarga ana cathetan tumrap saben transaksi dagang; saben prakara sing ora adil, saben tumindak apus-apus, kabeh katulis ana ing kono. Bakal teka wektune nalika sajroning kapusan lan angkarane, manungsa bakal tekan sawijining wates sing ora bakal diparengake Gusti supaya diluwahi, lan dheweke bakal mangerteni manawa kasabarané Yéhuwah iku ana watese.”

“Pemandhangan sabanjuré kang kaparingaké ana ing ngarsaku yaiku weker bebaya geni. Wong-wong mirsani gedhung-gedhung kang dhuwur lan kang dianggep tahan geni, banjur padha ngandika: ‘Gedhung-gedhung iku temenan aman.’ Nanging, gedhung-gedhung mau kauntal déning geni, kaya-kaya digawe saka ter. Mesin-mesin pemadam geni ora bisa nindakaké apa-apa kanggo nyegah karusakan iku. Para petugas pemadam geni ora bisa ngoperasèkaké mesin-mesin mau.” Testimonies, jilid 9, 11–13.

“Perdebatan” sing dumadi ngenani metodologi ing wiwitaning periode kang dipralambangaké déning Daniel pasal siji; lan uga dipralambangaké déning Daniel pasal siji nganti telu; lan uga dipralambangaké déning sajarah kang diwiwiti ing 11 Agustus 1840; lan uga dipralambangaké ing sajarah Yohanes pasal enem, ing wektu krisis ing Galiléa; lan uga dipralambangaké déning sajarah 11 September 2001 (nganti 18 Juli 2020), saiki lagi kaulang manèh, dudu ing sajroning Adventisme sacara amba, nanging ana ing antarané balung-balung garing kang mati sing lagi diuripaké saka lesuné déning sawijining “swara” kang sesambat ana ing ara-ara samun.

Ing artikel kita sabanjuré, kita bakal ngrembag metodologi kang dadi udan pungkasan, kaya kang kagambarake ing Yesaya bab wolulikur lan sanganglikur.

Aku uga krungu swaraning Pangéran, ngandika: “Sapa kang bakal Dakutus, lan sapa kang bakal tindak kanggo Aku?” Banjur aku matur: “Inggih kawula, utusa kawula.” Panjenengané banjur ngandika: “Mangkata, lan kandhanana marang bangsa iki: Kowe temenan krungu, nanging ora mangerti; lan temenan weruh, nanging ora nyumurupi. Gawe atiné bangsa iki dadi kandel, lan kupingé dadi abot, lan pejera mripaté; supaya aja padha weruh kalawan mripaté, lan krungu kalawan kupingé, lan mangerti kalawan atiné, banjur mratobat, lan kapulihaké.” Banjur aku matur: “Dhuh Pangéran, nganti sepira suwéné?” Panjenengané banjur mangsuli: “Nganti kutha-kutha dadi suwung tanpa pedunung, lan omah-omah tanpa wong, lan nagara dadi sepi lan sirna banget, lan Pangéran wus nyingkiraké manungsa adoh-adoh, sarta ana paninggalan gedhé ing satengahing nagara. Nanging isih ana saprasepuluh ing kono, lan iku bakal bali, lan bakal katumpes; kaya wit teil lan kaya wit jati, kang tunggaké isih ana ana ing jeroné, nalika godhongé gogrog: mangkono uga wiji suci bakal dadi tunggaké.” Yesaya 6:8–13.